

πηδήματα να τρέξουμε να κάνουμε ό,τι ἐπρὶναι ὁ Βενιζέλος; Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν παραδεχτῇ ὅτ' εἶναι θέληση ἐθνικὴ νὰ βγοῦμε ἀπ' τὴν οὐδετερότη, τώρα ποὺ θὰ μᾶς ὠφελήσῃ ἡ Ἑξοδο, καὶ νὰ πᾶμε μὲ κεινούς ποὺ εἶναι φυσικὸ; Τί ὄρισμὸ ἀνταλλαγμάτων νὰ μᾶς κάνουν, ἀφοῦ τὰ ἀνταλλάγματα θὰ ὀριστοῦν στὸ γενικὸ ξεκαθάρισμα, ἀλλὰ μόνο γιὰ ὅσους λάβουν ἔγκαιρα μέρος στὸν πόλεμο; Καὶ σὲ τί νὰ μᾶς καλέσουν; Περιμένουμε κάλεσμα γιὰ νὰ μπούμε στὸ δικὸ μας σπίτι; Ἐμεῖς πρέπει νὰ τοὺς καλέσουμε κεινούς. Οὔτε κι αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀντίθετο ἐπιχείρημα ἔχει καμμιὰν ἀξία, ποὺ τὴν γράφε, νομίζουμε, ἡ «Νέα Ἡμέρα», ὅτι ναι μὲν τώρα δὲ μᾶς ζητοῦν οὔτε δόλαρη μὴ μερραρχία, ὅστερα ὅμως θὰ μᾶς παρασύρουν νὰ στείλουμε κι ἄλλα στρατεύματα καὶ γιὰ διάφορα μέρη. Ἄς συλλογιστοῦμε τοῦτο τὸ πολὺ ἀπλό, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ οἱ σύμμαχοί μας νὰ μᾶς ζητήσουνε νὰ φήσουμε ἀφύλαχτα τὰ σύνορά μας ὅπως τοὺς ἐπροβάλαμε τώρα τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν ἄμυνά μας κι ἀναγνώρισαν πὼς ἔχουμε δίκιο, τὸ ἴδιο θὰ προβάλλουμε κι ἀργότερα καὶ δὲ θὰ στείλουμε νέο στρατό. Γιατί ἀπ' τὴ Σερβία ὅχι μόνο δὲ ζητοῦν, παρὰ καὶ θέλουν νὰ τὴ βοηθήσουν; Ἔτσι κι ἀπὸ μᾶς δὲ θὰ ζητήσουν ἄλλα, ἐξὸν ἂν προστεθῇ κ' ἡ Βουργαρία στὴν ἴδια συμμαχία καὶ χρειαστῇ ὅλοι μαζί νὰ τραβήξουμε γιὰ τὰ βόρεια ἢ ὅπου ἄλλου.

Γιὰ τὴν ἄμεση ἔξοδο ἀπ' τὸν οὐδετερότη μας καὶ μὲ τὸ μέρος τῆς μιᾶς Entente μοναχὰ ἀντίρρηση, ὅπως εἶναι τώρα τὰ πράγματα, μπορεῖ νὰ σταθῇ: Τί θὰ κάνουμε, ἂν νικήσουν οἱ Αὐстроγερμανοί; Πρὶν ἀπαντήσουμε, ἄς ρωτήσουμε πρῶτα: Καὶ τί θὰ γίνῃ, ἂν, χωρὶς νὰ βγοῦμ' ἑμεῖς ἀπ' τὴν οὐδετερότητα, νίκησῃ ἡ Γερμανία; Σβύνεται ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Τουρκίας; μπαίνει τελεία καὶ παύλα γιὰ κάθε τι δικὸ μας ὅζω ἀπ' τὰ σημερινὰ μας σύνορα, δηλ. σὰ νὰ ξεριζώνουμε καὶ νὰ πετάμε τὴν καρδιά μας; μᾶς παίρνουν τὰ νησιά; οἱ Αὐστριακοὶ προσαρτοῦνε τὴ Σερβία, φτάνουνε στὰ σύνορά μας, ὅπου βεβαίως δὲ θὰ σταθοῦν, ἀλλὰ θὰ κατεβοῦνε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τότες βέβαια δὲ μένουν οὔτε Σέρρες οὔτε Καβάλλα, ποὺ θὰ δοθοῦν στὴ Βουλγαρία. Αὐτὰ ναι τὰ λιγότερα ποὺ θὰ συμβαῖν. Πῶς θὰ σωθοῦμε τότες ἀπὸ τέτοιον κατακλυσμὸ; Μοναχὰ μὲ τὸ νὰ γερμανέψουμε. Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ ἄς κάνουμε, κι ὅταν νικήσῃ ἡ Γερμανία κ' ἑμεῖς βρισκοῦμαστε μὲ τοὺς ἀντιπάλους τῆς ὅπως βαφτιστήκαμε Δαναοί, Ρωμιοὶ καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο, ἄς βαφτιστοῦμε καὶ Γερμανοί! Κι ὥς Γερμανοὶ πεῖς ἴσως πάρουμε πάλι Πόλη καὶ Μικρὴ Ἀσία! Ἀλλὰ πρωτύτερα, ποὺς λέει ὅτι δὲν πρέπει νὰ συντελέσουμε νὰ νικηθῇ ἡ Γερμανία συμμαχώντας μὲ τοὺς ἀντιπάλους τῆς καὶ βοηθώντας τοὺς τοῦλάχιστο στὴν προσπάθειά τους νὰ σαρώσουν τὴν Τουρκία καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν ὑπόδουλο Ἑλληνισμὸ;

Τὸ συμπέρασμα μας μὲ δυὸ λόγια εἶναι ὅτι γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος τώρα μιὰ μοναχὰ ὑπάρχει πολιτικὴ,

αὐτὴ ποὺ ζήτησε νὰκολουθήσῃ ὁ Βενιζέλος. Κι ὁ Βασιλιάς μας, ἂν θέλῃ νὰναι Βασιλιάς μας, δὲν μπορεῖ νὰ ἄλλῃ ἄλλη πολιτικὴ. Κι ἂν παραλογιζόμαστε καὶ χάσαμε τὸ μυαλό μας οἱ Ἕλληνες, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶνε λογαριασμὸς δικὸς μας. Ἄν πρόκειται νὰ ξολοθρευτοῦνε πάνου ἀπὸ δυὸ τρίτα τῆς Εὐρώπης, ἄς ξολοθρευτοῦμε κ' ἑμεῖς μαζί!

23.2.15 Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΟΥ κ. ΠΑΔΛΗ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιῶτες πρόσκοι, μὲ τὴν ὀδηγία τοῦ κ. Κ. Μελά καὶ τῶν ἄλλων ἀρχηγῶν τους, κάμανε στὸ Σκαρμαγκὰ ἓνα ὥρατο καὶ πρωτότυπο, γιὰτὶ ἴσια ἴσια εἶναι ἑλληνικώτατο, ἀγώνισμα, τὸ **ἀνέβασμα στὸ βουνό**. Τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ τὸ ἐπινόησε ὁ κ. Πάλλη, καὶ ὁ ἴδιος ἔδωσε καὶ τὸ βραβεῖο, 500 δραχμές.

Θυμάμαι, τὸν Τρυγητὴ τοῦ 1914, σὰν ταξιδεύαμε μαζί στὸ Μωριά, ἓνα πρωὶ ποῦχαμε ἀνεβῆ στὸ Κρόνιο τῆς Ὀλυμπίας, μοῦ εἶπε:

— Ἡ χώρα μας εἶναι γιομάτη βουνά, χώρα ὀρεινὴ, καὶ πρέπει νὰ συνειθίσουμε οἱ Ρωμιοὶ νὰν τάνεβαίνουμε. Γιὰ τοῦτο συλλογίστηκα πὼς ἓνα ἀγώνισμα ρωμαϊκὸ θάνα καὶ τὸ ἀνέβασμα βουνοῦ. Καὶ τὸ πρότεινα στὴν Ὀλυμπιακὴ ἐπιτροπὴ, καὶ ὀρισα μάλιστα καὶ βραβεῖο. Μὰ ἡ ἐπιτροπὴ δὲν τὸ δέχτηκε.

Κι ἀποροῦσε γι' αὐτό. Καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκιο. Νά, ὅμως ποὺ ὅ,τι δὲ δέχτηκε, στενοκέφαλα, ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ, βρέθηκε ὁ κ. Κ. Μελάς νὰν τὸ πραγματοποιήσει. Κ' ἔτσι τὴν περασμένη Κυριακὴ, μὲ τοὺς προσκόπους, ἔγινε τὸ πρῶτο ἀγώνισμα καὶ πέτυχε καὶ καθιερώθηκε πιά. Καὶ θὰν τὸ ἴδουμε σίγουρα καὶ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες μιὰ μέρα.

Κι ἂν εἶναι, ἐξὸν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του, καὶ χρήσιμο κ' ἐθνικὸ τὸ ἀγώνισμα αὐτό, δείχτηκε στοὺς πολέμους μας ποὺ οἱ φαντᾶροι μας εἶχανε νάνεβοῦνε τόσα βουνά καὶ τάνεβιχανε θαματοεργώντας.

T.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ Ψυχάρης μᾶς γράφει: «Δὲν εἶταν παραίτηση τοῦ Βενιζέλου. Εἶταν παραίτηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μιὰ Ἑλλάδα ποὺ φοβάται, εἶναι μιὰ Ἑλλάδα χτυπημένη».

— Εἶδαμε τὸν *εφτάλογο*, (τὸ καινούργιο δηλ. καταστατικό, μὲ τὰ ἑπτὰ του ἄρθρα, τῆς «Φοιτητικῆς συντροφιάς») καὶ μᾶς ἄρεσε. Μακάρι τὰ φιλότιμα τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν ὅ,τι τάζουν, καὶ ἄς εἶναι μεγάλα καὶ δυσκολοκατόρθωτα αὐτὰ ποὺ τάζουν. Στὸ τελευταῖο ἄρθρο καθιερώνεται ἡ Δημοτικὴ ὡς ὄργανο τῆς Συντροφιάς. Μπράβο.

— Ὁ ποιητὴς Μαλακάσης μετᾶφρασε ὅλες τῖς «Stances» τοῦ Μωρεᾶς. Εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλῃ μερικὰς ἀπ' αὐτὰς καὶ θὰν τῖς τυπώσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσια και στο βιβλιοπωλείο Βασιλείου (δδός Σταδίου 42)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ είναι πώς· σιγά σιγά ξανακατρακυλάμε στη φανλοκρατία. Φυσικά, ο κ. Γούναρης δέ φταίει γι' αυτό. Μά ο κ. Γούναρης είναι ένας και τα υπουργεία είναι έννιά· είναι τόσες πάνου κάτου και οι φημερίδες, οι αντιβενιζελικές, που νοσταλγούνε τη μακάρια εκείνη εποχή και ζητάνε να την ξανασυζητήσουνε. Νά, λοιπόν που έχουμε τόσους φανλοκρατόπληχτους και «πλέομεν πλησίστιοι προς τόν σωτήριον λιμένα», καθώς θάγραφε ο κ. Πώπ.

Αγκαλιά βρίσκεται μέσα στο χαρακτήρα μας κι αυτό. Πέτε το και προγονική κληρονομιά. Όπως οι αρχαίοι Αθηναίοι είχανε βαρεθεί νάκούνε τόν Αριστείδη νάν τονέ λένε δίκαιο και τόν ξοστρακίσανε, έτσι και μεϊς βαρεθήκαμε νάκούμε Ανόρθωση κι Ανόρθωση και ζητήσαμε λίγο πιπέρι για τὸ φαή μας. Καί τὸ περίφημο τηλεγράφημα τοῦ κ. Εὐταξία πρὸς τὸν κ. Γάτο τῆς Ἀμφισας εἶταν τὸ πρῶτο πιπέρωμα. Καρτεροῦμε τώρα καί τὴ συνέχεια.

ΚΑΙΠΙΟΣ μᾶς ἔστειλε μεταφρασμένονε κι ἀφιερωμένονε στὸν κ. Βενιζέλο τὸν Αἰσώπειο μῦθο τοῦ γεωργοῦ ποὺ θέριμανε τὸ φίδι στὸν κόρφο του κτλ.

Δὲν μπόρῃσαμε νὰ νιώσουμε τί σήμαινε ἡ μετάφραση αὐτὴ καί γιατί τάχα ἀφιερωνότανε στὸν κ. Βενιζέλο καί γι' αὐτὸ τὴν πετάξαμε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

ΑΔΙΚΑ, πολὺ ἄδικο, ρηχτήκανε μερικὲς φημερίδες κατὰ τῆς δεσποινίδας Κοτοπούλη, πὼς τάχα αὐτὴ εἶταν ἡ ἀφορμὴ νὰ κρεμαστεί ὁ Ἡσαΐας, ποὺ κρεμάστηκε, λέει, γιατί τὸν ἔταψε ἀπὸ ὑποβολέα τοῦ θεάτρου τῆς. Ὅταν ὁ Ἡσαΐας δὲν τῆς ἔκανε γιὰ τὴ δουλειά της, ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσει μὲ ζημιὰ τῆς ὕλικῃ, καί μὲ ζημιὰ τοῦ θιάσου τῆς ;

Καί θέλουμε νὰ ξέρουμε τί θὰ κάνανε αὐτοὶ οἱ διάφοροι ὄψιμοι φιλάθροι, ἂν ὁ ἄμοιρος ὁ Ἡσαΐας τοὺς ζητοῦσε κανένα τάλληρο γιὰ νὰ πάει ψωμί στὰ παιδιὰ του καί νὰ μὴ φτάσει στὸ τέλος ποῦφτασε. Θὰν

τοῦ τὸ δίνανε ; Δὲ βαριέστε ! Μονάχα μπρὸς στανρὸ ξυπνάει ἡ πίστι μας καί μπρὸς στὴν κρεμάλα ἡ φιλαθροπία μας. Ὅσο γιὰ τὴ δεσποινίδα Κοτοπούλη, τοὺς βεβαιώνουμε πὼς τὴ φιλαθροπία δὲν καρτεροῦσε νὰν τὴ διδαχθεῖ ἀπὸ τὶς φημερίδες. Τὴν ξέρεϊ καί τὴν ἐνεργεῖ μάλιστα καί μὲ τὰ δυὸ τῆς τὰ χέρια. Τὴν ψυχὴ τῆς τὴν ἔχει πάντοτε ἀνοιχτὴ στὸν πόνο καί τὰ χέρια τῆς ποτὲ δὲν τᾶφισε ἀκίνητα ὅσες φορὲς τῆς ζητήθηκε ἡ συντρομὴ τῆς.

ΝΑ, κ' ἐν' ἀνέκδοτο χαρακτηριστικόν. Κάπιο βράδυ, τὸ προπερασμένο καλοκαίρι, ποὺ καθόμαστε στὸ καφε-νεδάκι τοῦ θεάτρου τῆς μερικοὶ λόγιοι κ' ἠθοποιοί, πρὶν ἀκόμα γίνεϊ πόρτα κι ἀρχινήσουνε νὰ μπαίνουνε οἱ θεατῆς, εἶδαμε νὰ μπαίνει στὸ θέατρο ἓνα παιδάκι τοῦ λαοῦ, ἐργατικόν, ξυπόλυτο, κρατώντας στὸ χέρι εἰσιτήριο. Τὸ φωνάξαμε κοντά μας.

— Βρέ, ἀγόρασε εἰσιτήριο ;

— Ναι....

— Γιατί ;

— Ἦθελα νὰ ἰδῶ πὼς παρασταίνει κι αὐτὴ ἔδῳ !

Ἄν παρασταίνει καλύτερα ἀπὸ τοὺς θεατρίνους τοῦ Θησείου, ποὺ τοὺς βλέπω κάθε βράδι.

— Καί ποῦ τὰ βρήκες τὰ λεφτά γιὰ τὸ εἰσιτήριο ;

— Δὲν ἔφαγα σήμερα ὅλη μέρα κ' ἔτσι τὰ οἰκονόμισα.

Ὅλοι προτείναμε τότε στὴ δεσποινίδα Κοτοπούλη νὰ πῇ τοῦ ταμιά τῆς νὰν τοῦ γυρίσει πίσω τὰ λεφτά του καί νὰν τᾶφισε τὸ παιδί νὰ μπεῖ χάρισμα στὸ θέατρο.

— Ὁχι ! μᾶς εἶπε. Τὸ παιδί πρέπει νὰ συνειθίσει νὰ πλερώνει. Νὰ μὴ γίνεϊ τζαμπατζῆς κι αὐτό. Μᾶς σώνουνε οἱ τόσοι ποῦχουμε...

— Μὰ δὲν ἔχει φάει...

— Ἄλλο ζήτημά αὐτό !

Καί φώναξε κάπιν ὑπερέτη τῆς :

— Νά, δυὸ δραχμὲς καί πάρε τὸ παιδί νὰν τὸ πᾶς στὸ ξενοδοχεῖο νὰ φάει... Ἄκους, μικρὲ ; Νὰ φᾶς καλὰ, γερὰ, γιατί μόνο μὲ γιομάτο στομάχι θὰ μπορέσεις νὰ κρίνεις ἂν παίζω καλύτερα ἀπὸ τοὺς θεατρίνους τοῦ Θησείου....

Αὐτὴ ἔναι ἡ ἐγνώστρα γυναίκα ποὺ ἔσπρωξε τὸν Ἡσαΐα στὴν κρεμάλα ! Δὲ ντρέπονται λίγο !

HEINE.— Ὡ Φύση, ἐσύ βουβὴ Παρθένα ! Μὴ θαρρεῖς, τὸ νιώθω τὸ ἀστραποβόλημά σου, τὴ χαμένη σου προσπάθεια νὰ μιλήσεις, ποὺ σπαράζει τὴν ὥρια σου θαρριά, καί τόσο μοῦ πονεῖ ἡ ψυχὴ, ποὺ κλαίω. Μὰ κ' ἐσύ τότε μὲ νιώθεις καί φωτίζεις καί μὲ κοιτάξεις γελοῦμενα μέσ' ἀπ' τὰ χρυσὰ σου μάτια. Πανώρια Παρθένα, ἐγὼ νιώθω τᾶστρα σου κ' ἐσύ τὰ δάκρυά μου !